

tänno?" — „Ei mitte tänno pärrast, agga mul olleks wägga hea meel ollema, kui ma ni kaugele ühhe kirja saaksin.“ „Missionärid ei jona küll mitte iggäühhele kirjutada, kes neile middagi saatwad, agga siiski woib olla, et se kord meile üks kirri juhtub.“ „Oh kui palju kaudem on Grönland kui Tirol-maa, siiski woib sealt wastust tulla, agga minno waehest isfäst ei tulle ial teadust. Kas ta peaks ka weel ellama? Oh kui heamelega lähheksin minna wahhest tedda otsima.“ „Kannata weel, armas Wridli,“ ütles tohter, „kui sa nüüd lähheksid reisima, siis widadksid sinna agga omma koli aega ilma asjata ärra; agga kui need kolm aastat täis on, mil meie armame, et isä hakkab sind otama, siis woid sinna minna. Ja woib olla ehk meie same sedda aega omma järrel fularmisfega ka ommeti wähhegi ta jälgile. Siis annan minna sulle teerahha, ja sa woid siis isäle leik räkida ja temma käest nou ja lubba küsida selle polest, mis sa siis peale hakkad. Ja kui se temma meie pärrast on, siis woid sa jälle meie jure taggasi tulla. Ja isägi woib ehk siin ka lohta ja ammetit leida.“ Wridli olli selle nou ja lubbamisfega ülle wägga rõmus ja lubbas tohterile ello aea üks fanna tulelik ja tännolik poeg olla.

Silja süggise, kui jo Douud liggi olli, ütles praua ühhe päwal poegade wasto, kes kolist kolo tullid: „Meie waat on Grönlandi-madlt taggasi

tulnud, Missionär on jedda parrajaks arwanud, leit ommad kirjad sisse panna ja ka mõnned asjad kolilaste tööst, mis seie Missioni seltsile saadeti. Meie pärrast on se waat, sellepärrast todi ta seie ja kaks kirja isäle on ka seal sees. Kui tohter kolo tulli ja neid sai luggenud, ütles temma: üks ramat on Grönlandist Missionäri käest, selle annan ma sinnuale, Willem. Teine on Hamburgist sinno wenna käest, Wridli, selle annan sinnuale. „Minno wend! minno armas wend! hüdis Wridli rõmo pärrast ehmatades. Wend olli kirjutanud: temma olnud Hamburgis selle laewa passimisfega jures, mis Grönlandi läinud, ja tundnud jubba siis sedda waati feigist märkidest ja ka neist tinti plekkidest ärra. Ja kui ta taggasi tulnud, fularnud temma Missioni seltsi käest tohtri herra adressi, ta fularas wenda, passus ommale kirjutada, mis agga ial Wridlist piddi teada ollema. „Nüüd,“ ütles tohter, „kirjutame temmale, et sinna siin olled ja ka sinno iggatsemist isä järrel, ja passume et temma Tirol-maale lähheb, isä otsima ja kui ta tedda leidnud, meile ni lohhe kirjutab.“ Wridli nuttis rõmo pärrast. Ja tännasid Summasat.

Agga pärrast jäi Wridlil aeg küll iggawaks oadades, sest kirja Tirol-maalt ei tulnud egga tulundit. „Oh, minno armas isä, Hannes ei leia tedda wist!“ laebas Wridli. „Ehk nad tulleswad ka isse,“ trööstis tohter, „sellepärrast ei kirjutanemmad.“